

Nr 127.

Av herr **Lindman m. fl.**, *angående glidande tullsatser för vissa slag av spannmål m. m.*

I syfte att skapa garanti för odlarna av brödsäd inom vårt land att, under den rådande konkurrensen å spannmålsmarknaden med andra länder, vinna avsättning för sina produkter samt därvid kunna påräkna ett försäljningspris å den inhemska marknaden, som vore ägnat att någorlunda säkerställa produktionen, beslöt fjolårets riksdag om vissa förändringar i det glidullsystem, som genom beslut av 1919 års riksdag blivit infört.

Till följd av ett våldsamt prisfall på världsmarknaden började spannmålsprisen på den inländska marknaden att hastigt falla under sistlidne augusti månad. Härtill medverkade givetvis i hög grad dels skördens ovanliga storlek, och dels den omständigheten att lantmännen hastigt behövde realisera sitt överskott för att kunna likvidera löpande utgifter. Prisfallet blev så starkt, att från och med september månad till årets slut glidtullen å spannmål blev helt ineffektiv. Den 30 september träffade Kungl. Maj:t en överenskommelse med Kvarnföreningen om att inblandningen av utländskt vete skulle inskränkas, och samtidigt bestämdes att tullsatsen skulle begränsas till kronor 7:20 per 100 kg., vid vilket belopp densamma sedan bibehållits. Någon förbättring i prisläget har emellertid icke ännu varit märkbar och lär ej heller komma att visa sig förr än en stark reduktion av spannmålslagren inom landet hunnit ske.

Den ekonomiska depression som nu råder beträffande hela vårt näringsliv är ej minst kännbar för jordbruket. Detta kan icke undvikas under en tid som denna, men dessa svårigheter måste dock om möjligt begränsas så, att icke genom ett uppstående missmod hos näringens utövare hela vår självförsörjning äventyras. Den olycka för landet som arbetslösheten innebär

skulle härigenom ökas. Det borde väl knappast vara mer än en mening därom att ett skydd för vår brödsädsproduktion fortfarande måste vidmakthållas.

Beträffande frågan om vilket tullsystem som under den närmaste tiden bör äga tillämpning kunna olika meningar göras gällande. Det synes oss dock knappast sannolikt, att den prisnivå som nu inträtt kan vara av den stabila natur, att fasta tullsatser å spannmål och mjöl redan nu böra bestämmas.

Under sådant förhållande anse vi skäl föreligga för att giltighetstiden för det beslut, som av 1921 års riksdag fattades angående glidande tullsatser å vete, råg och korn samt mjöl, bör förlängas på ytterligare ett år.

På grund av vad sålunda framhållits tillåta vi oss hemställa att riksdagen måtte för sin del besluta,

att kungl. förordningen den 20 april 1921 nr 151 angående glidande tullsatser å vissa slag av spannmål m. m. och kungl. förordningen nr 152 samma dag angående vissa ändringar i förordningen den 9 juni 1911 (nr 80) med tulltaxa för inkommande varor må erhålla förlängd giltighet omfattande tiden från den 1 juni 1922 till den 31 maj 1923.

Stockholm den 20 januari 1922.

Arvid Lindman.

<i>P. Nilsson</i> i Bonarp.	<i>Richard Hermelin.</i>	<i>David Norman.</i>
<i>Arthur Gustafson</i> i Kasenberg.	<i>Oscar N. Olsson.</i>	<i>E. Uddenberg</i> i Varberg.
<i>G. A. Björkman</i> i Norrköping.	<i>A. P. Gustafsson.</i>	<i>Emil Bengtsson.</i>
<i>B. Corneliusson.</i>	<i>Edvin Leffler.</i>	<i>David Pettersson.</i>
<i>Adolf Wallerius.</i>	<i>Nils Svensson</i> i Långelanda.	<i>N. E. Nilsson.</i>
<i>Sven Lübeck.</i>	<i>Sig. A. Carlsson.</i>	<i>P. Valerius Olsson.</i>
<i>A. Henrikson.</i>	<i>O. Silfverschiöld.</i>	<i>Bertha Wellin.</i>
<i>L. L. Lorichs.</i>	<i>O. A. Ernfors.</i>	<i>Carl Ros.</i>

Bernhard Nilsson.

Nils Holmström.

J. A. Jonsson.

J. Fjellman.

C. A. Björkman
i Långhem.

Sven Persson.

C. O. Johanson.

K. Bergström.

Ax. Sundling.

Albert Johansson.

Karl Magnusson
i Sköfde.

Edvard Lithander.

